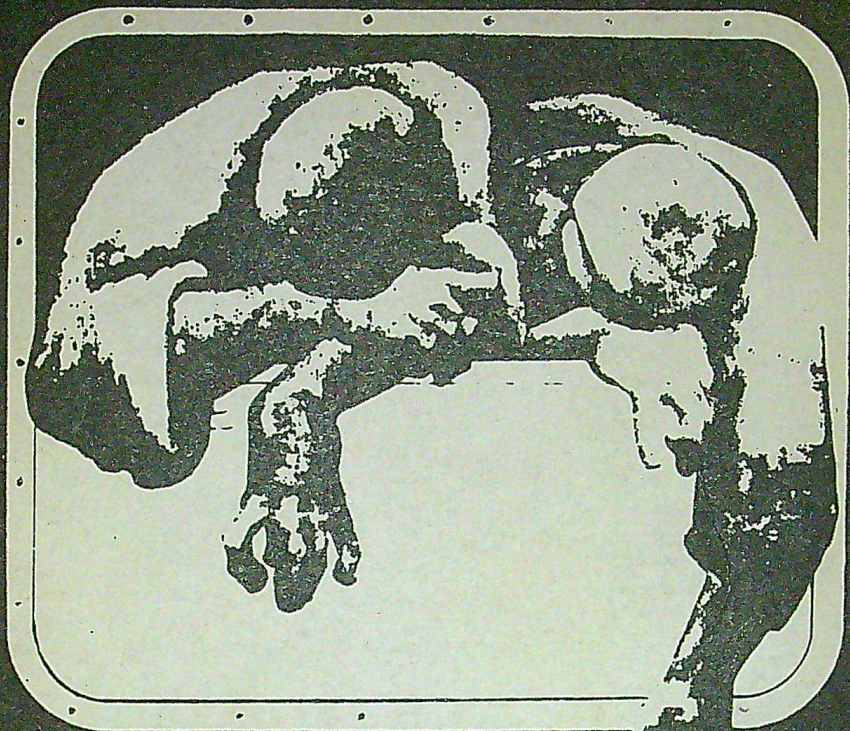

GÖÇMEN İŞÇİLER SORUNU

TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU

GÖÇMEN

İŞÇİLER SORUNU

TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU

DISK YAYINLARI No : 21

Kapak : Orhan Taylan

Dizgi : İstanbul Matbaası - 26 41 83 / 22 85 87

Baskı : Özakin Matbaası - Film Montaj : Tab Grafik.

Son Baskı Tarihi : 3.12.1976

DISK : Londra Asfaltı Merter Sitesi

Sendikalar Binası Kat - 5

Bayrampaşa — İST.

DİSK'İN İŞGÜCÜ GÖÇÜ ÜSTÜNE GENEL GÖRÜŞLERİ VE İSTEMLERİ

Uluslararası işgücü göçü, kapitalist ülkelerin eşit olmayan gelişiminin bir sonucudur.

Kapitalist bir ülkede nasıl insanlar geri kalmış bölgelerden gelişmiş bölgelere doğru göçüyorlarsa, uluslararası düzeyde de işgücü göçünün yönü geri bıraktırılmış, bağımlı ve yarı bağımlı ülkelere ileri derecede gelişmiş kapitalist ülkelere doğrudur.

Tekelci kapitalist ülkeler neden yabancı işçi isterler?

Çünkü yabancı işçileri daha rahat sömürme olanağı bulurlar.

Yabancı işçilere daha az ücret öderler. Onları daha hızlı çalıştırır. Ağır ve kötü işlere sürerler. Onlara daha az sosyal haklar tanırlar. Böylece yabancı işçi çalıştıran büyük kapitalistler daha çok kâr ederler.

Ayrıca onları yedek sanayi ordusu halinde kullanarak yerli işçilerin ücretlerine de baskı yapmaya çalışırlar. Yerli işçileri yabancı işçilere karşı kışkırtarak, işçi sınıfının mücadelesini bölmeye ve engellemeye çalışırlar.

Türkiye'nin sermaye yanlısı iktidarları, yurt dışına göçü hep işsizliğin kısmen azalması açısından değerlendirmişlerdir. Ancak işsizlik durmadan artmaya devam etmiştir.

Bu gerici iktidarların siyaseti ötedenberi, «eti senin, kemiği benim» misali, «işgücü senin, dövizini benim» anla-

yişına dayanmıştır. Yurt dışındaki kardeşlerimizi «döviz yumurtlayan tavuk» gibi gören bu çevreler, onların uğradıkları ayrımcılığı, haksızlığı ve eşitsizliği ortadan kaldırmak için kılını bile kıpırdatmamaktadır.

DİSK, kurulduğundan bu yana işçi sınıfının bütünlüğü içinde yurt dışındaki emekçilerimizin de çıkarlarını savunuyor.

İşçi sınıfının birliğini ilke edinen DİSK, hangi ülkede olursa olsun, hangi millettense olsun tüm emekçilerin birliğinden ve eşitliğinden yanadır.

DİSK'in bu konuda temel hedefi : HER ÜLKEDEN YERLİ VE YABANCI İŞÇİLERİN GERÇEK HAK EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASIDIR.

DİSK'in 20 no'lu 5 inci Genel Kurul kararı şöyledir :

«İŞÇİLERİMİZİN KENDİ VATANLARINDA ÇALIŞACAK İŞ BULMALARININ TEMEL SORUN OLDUĞU, ANCAK, BUGÜN YURT DIŞINDA ÇALIŞAN İŞÇİLERİMİZİN ÇEŞİTLİ SORUNLARINA DA ÇÖZÜMLER GETİRMENİN KAÇINILMAZLIĞI SAPTANDIĞINDAN, İŞÇİLERİMİZİN, YURT DIŞINA GİTMEK İÇİN BAŞVURDUKLARI ANDAN BAŞLAYARAK, ÇALIŞMAK ÜZERE GÖNDERİLDİKLERİ ÜLKELERDE BULUNDUKLARI SÜRECE, HER BAKIMDAN KORUNMALARINI SAĞLAMAK AMACIYLA OLDUĞU KADAR, GERİ DÖNDÜKLERİNDE DEVLETİN KENDİLERİNE İŞ BULMASININ SAĞLANMASI AMACIYLA HER TÜRLÜ TEDBİRİN ALINMASI İÇİN GEREKLİ ÇALIŞMALARIN YAPILMASI.»

Bu temel görüş, ilke ve kararlardan çıkarak DİSK, yurt dışındaki kardeşlerimizin acil istemlerini (taleplerini) şöyle dile getiriyor :

- Yerli yabancı ayırımına son.
- Eşit işe eşit ücret. İş ayırımına son.
- Hak eşitliği (Sosyal Güvenlik, aile yardımları, çocuk paraları, işsizlik sigortası vb.)

- Çocukları nerede olursa olsun, yabancı işçiler de yerli işçilere verilen aynı çocuk parasını almalıdırlar.
- Emeklilik sorununun çözümü.
- Göçmen işçi çocuklarına kendi dillerinde de yeterli eğitim olanağı.
- Yabancı emekçi kadınların korunması ve ayırım yapılması.
- Aile getiriminin engellenmemesi.
- Ucuz ve sağlık ölçülerine uygun konut.
- Turist yabancı emekçilere oturma ve çalışma izni.
- Çalışma saatleri içinde idari işlem yapmak zorunluluğundaki işçilere ücretli izin.
- Yıllık ücretli izin için ülkesine giden işçiye belli bir yolculuk süresi tanınmalıdır.
- Ülkemizdeki seçimler sırasında yurt dışındaki işçileri mize seçme ve seçilme hakkı.
- F. Almanya'daki taşınma yasağının kaldırılması.
- Sendikal ve demokratik haklara saygı.
- Türkiye gümrüklerindeki keyfi muamele ve baskıya son verilmeli. Formaliteler basitleştirilmeli, işlemler düzenli ve süratli yapılmalıdır.
- Yurtta iş.
- Geri göndermeye hayır.

Bu haklı istemlerin elde edilmesi için sadece DISK'in eylemi yeterli değildir. Yurt dışındaki işçilerimiz her şeyden önce, bulundukları ülkelerdeki sendikal örgütlerde daha yığinsal ve etkin olarak örgütlenmelidirler. Türk işçileri yerli sınıf kardeşleriyle birlikte, çalıştıkları Avrupa ülkelerinde çok hızlı bir sendikal bilinçlenme ve mücadele içindedirler. Güzel örneklerden birini Federal Almanya'da görüyoruz. On binlerce işçimiz, F. Almanya'nın tek güçlü sendikal birliği DGB çatısı altında toplanıyor. Fransa'daki emekçilerimiz, Fransa'nın 2,5 milyon üyeli demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü CGT saflarına katılıyor.

DISK, yurt dışındaki işçilerimizin örgütlendiği bu sendikalarla, hak eşitliğinin gerçekten sağlanması için verilen mücadelede, güç ve eylem birliğini daha da geliştirme yolundadır.

GÖÇMEN İŞÇİLER VE İLO SÖZLEŞMESİ

Uluslararası Çalışma Örgütü İLO'nun, 1975'deki 6. dönem konferansında göçmen işçilerle ilgili olarak kabul edilen, uluslararası sözleşmenin 8. maddesi son derece önemlidir.

8. madde :

«Bir işçi, başka bir ülkede çalışma amacıyla resmi olarak bulunurken işsiz kalırsa, hiç bir şekilde gayri resmi (turist) duruma düşmüş sayılamaz. İşini kaybetmiş olması, oturma ve çalışma izninin geri alınmasına neden olmamalıdır.

«Dolayısıyla uygulamalardan özellikle iş güvenliği ile ilgili garantilerden vb. yerli emekçiler gibi eşit olarak yararlanmalıdır.» diyor.

8. madde açıkça, yabancı işçi çalıştıran tekelci kapitalist Batı Avrupa hükümetlerini sıkıştırıyor. Bu hükümetler, kapitalist-emperyalist sistemin derin bunalımı yüzünden hızla artan işsizliğe karşı, yabancı işçileri geri gönderme siyaseti izliyorlar. İşverenler önce yabancı işçileri işten çıkartıyorlar. Hükümetler, işsiz kalan yabancı işçilerin, zaten sınırlı olan haklarını kısıtlıyorlar ve sınır-dışı ediyorlar. Uluslararası yeni sözleşmenin 8. maddesi bu duruma karşı çıkıyor. Göçmen emekçilerin, işsizlik durumunda, yerli emekçilerle ayırimsız, eşit haklara sahip olmaları gerektiğini getiriyor.

Kaçak işçi sorunuyla ilgili bir madde şöyle diyor: «Hükümetler, sadece «işçi ticareti» yapanları değil, fakat bu-

na şu ya da bu biçimde yol açan işverenleri de (hapis cezasına varana kadar) cezalandırmalıdır.»

Sözleşme, yabancı işçilerin temel insan haklarına saygı gösterilmesini, toplu ve bireysel özgürlüklerinin sağlanmasını zorunlu kılıyor.

Genel olarak işgücü göçü konusunda can alıcı bir madde, sorunun özüne uzanıyor: «Yabancı işçi siyaseti, işçi gönderen ve işçi alan ülkelerin toplumsal ve ekonomik gereksinimleri temeline dayanmak; toplumsal ve ekonomik tüm sonuçları uzun sürede dikkate alınmalıdır.». Göçmen işçilerin aşırı sömürü altında inletilmesi, haksızlıkların ve ayrımcılığın kurbanı olmaları böyle bir siyasetin izlenmemesinden kaynaklanmaktadır.

İLSK, Stuttgart'da toplanan 3 üncü Göçmen İşçiler Konferansına sunduğu raporda bu «uluslararası yeni sözleşmeyi, hak eşitliğine doğru ileri bir adım» olarak nitelendi. «Bu sözleşme, yerli ve yabancı emekçilerin gerçekten hak eşitliği için verilen mücadelede, olumlu ve önemli bir dayanak noktası olmalıdır.»

«Batı Avrupa hükümetlerini, bu sözleşmeyi onaylamaya ve uygulamaya zorlamak için elimizden geleni yapmalıyız.»

«Her sendikal merkez, bu amaç doğrultusunda eylemini geliştirmelidir. Çalışma Konferansında sözleşmeyi onaylamalarına rağmen, bazı işçi gönderen ülke hükümetleri sözleşmenin uygulanması için hiç bir şey yapmamaktadırlar.»

60. dönem İLO Konferansına Türkiye'den katılan hükümet ve işveren temsilcileri söz konusu anlaşmayı onayladılar. Ancak, o günden bu yana, yığınla yurttaşımız birçok hakkını yitirerek çalıştıkları ülkeleri terketmek zorunda bırakılırken, iktidar çevreleri, o ülkelerin de İLO sözleşmesini onaylayıp uygulamaları için hiçbir girişimde bulunmadı. Zaman zaman, yurt dışındaki emekçilerimizin hak eşitli-

ğinden söz eden gerici MC iktidarı sözcüleri, el kapılarında üvey evlât muamelesi gören işçi kardeşlerimizi avutucu sözlerle oylamaktadırlar.

HELSİNKİ KONFERANSI VE GÖÇMEN İŞÇİLER

Bildiğimiz gibi, 1975 yılında, 35 ülkenin katılmasıyla Helsinki'de «Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı» toplandı. Helsinki Konferansında, barış içinde birarada yaşama konusunda temel ilkeler kabul edildi.

Helsinki Konferansı kararlarında, işgücü göçü ile ilgili önemli maddeler de yer aldı.

Helsinki Konferansı metninin altına imzasını koyan 35 devlet, «yerli ve yabancı işçilerin iş ve çalışma koşulları ve Sosyal Güvenlik konusunda hak eşitliğini sağlamayı ve göçmen işçilerin özellikle doyurucu konut koşullarına sahip olmalarını gözetmeyi» yükümlenmişlerdi. Ayrıca, işsizlik durumunda, «göçmen işçilerin, başka uygun iş bulma olanaklarından yerli işçilerle eşit olarak yararlanması» gerektiği belirtilmişti.

Helsinki Konferansı sırasında, Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt şöyle konuşmuştu: «Bundan böyle, siyaset adamlarının değeri burada kâğıt üstünde kararlaştırdığımız ilkeleri hayata geçirmek için harcayacakları güçle ölçülecektir. Schmidt, 35 devletin «bir senet; sözleri davranışa geçirme seneti» imzaladıklarını eklemişti.

Ancak Batı Avrupa'nın büyük sermaye yanlısı iktidarları, Helsinki Konferansı'nın bu kararlarını uygulamaya yanaşmıyorlar. Göçmen emekçilerin üstündeki haksızlık ve ayırimcılığa karşı etkin önlemler almıyorlar.

Ülkemizdeki iktidarlar da bu duruma göz yumuyor. Kapitalist sistemi çalkalayan ekonomik bunalımın yükünün, başta göçmen işçilerin sırtına yıkılmasına çanak tutuyorlar.

İŞ VE İŞSİZLİK DURUMU

Sermaye çevreleri, yurt dışına işgücü göçünü uzun yıllar, işsizliği azaltacak bir çözüm yolu olarak gösterdiler durdular. Oysa yurt dışındaki Türkiye emekçilerinin sayısı 1 milyonu aşarken, ülkemizde işsizler ordusunun sayısı, azalmak bir yana, durmadan artmıştır.

1972'de 1 milyon 580 bin olan açık işsiz sayısı, 1975'de 2,5 milyonu aşmıştır.

Demek ki, yurt dışına işgöçü işsizliği önleyici bir olgu olmamıştır. İşsizliği yaratan, aşırı kâr kuralına göre üretimi denetleyen tekelci sermaye ve o üretim düzenini koruyan siyasal iktidardan başkaları değildir.

Bugün, göçmen işçilerin de karşılaştıkları en önemli sorun işsizlik sorunudur. Kapitalist sistemin gittikçe derinleşen genel buhranının sonucu olarak, gelişmiş kapitalist ülkelerde de işsizlik görülmemiş düzeylere ulaşmaktadır. Kapitalist ülkelerdeki toplam açık işsiz sayısı 18 milyonu aşmıştır. Tekeller Avrupası'nın 9 Ortak Pazar ülkesinde, işsizliğin yıllık ortalama artış hızı % 52,4'tür. İşsizlerin sayısı Fransa'da 1,5 milyonu, Federal Almanya'da 1,3 milyonu bulmuştur.

Bu ülkelerde işsizliğin ilk kurbanları göçmen emekçiler oluyor. Aşırı kâlandan en ufak bir ödün vermeye yanaşmayan büyük sermaye çevreleri ve onların siyasal temsilcileri, «kemerleri sıkma» siyaseti uyguluyorlar. Bir yandan yerli emekçilerin ücretlerini dondurmaya çalışıyorlar, öte yandan yabancı emekçilerin haklarını iyice kısıtlıyor ve geri gönderiyorlar. Bir türlü hayata geçirilmeyen hak eşitliğini ayaklar altına alıyorlar. Göçmen işçiler tam anlamıyla üvey evlât durumunda, en ayırimcı uygulamalarla karşılaşıyorlar.

Bu bunalım döneminde, «yerli emekçilere öncelik» tavrına gerekçesiyle, yabancı işçi çalıştıran ülkelerin gerici

İktidarları işçi sınıfını bölüyorlar. Daha da ileri giderek, göçmen işçilerin işsizlik sigortası hakkından yararlanmalarını çeşitli biçimlerde kısıtlayarak ve engelleyerek, kendi ülkelerine geri dönmeye zorluyorlar.

İrkçi ve yabancı düşmanı görüşler körükleniyor. İşsizliğin nedeni, göçmen işçiler olarak gösteriliyor. Yerli işçiler yabancı işçilere karşı, en ince taktiklerle kışkırtılıyor.

İşsizlik karşısında, çeşitli ülkelerde çeşitli biçimlerde varolan haklardan yabancı emekçilerin de, yerli emekçiler gibi eşit olarak yararlanmasının adı var, kendi yok. Tekeller Avrupa'sının gerici iktidarları ne Helsinki Konferansı'nda attıkları imzaları tanıyorlar, ne de İLO Sözleşmesini uygulamaya yanaşıyorlar.

Yabancı işçi çalıştıran Avrupa büyük sermayesi, hiç kuşkusuz tüm göçmen işçileri geri göndermek niyetinde değildir. Yabancı işgücü, bu ülkelerde kapitalist ekonominin vazgeçilmez bir unsuru haline gelmiş durumda. Fransız patronlarının yayın organı **L'Expansion** dergisinin Haziran 1975 sayısında da bu gerçek ortaya konuyor.

İşsiz kalan göçmen işçilerin, kendi ülkelerine dönmeye zorlanması en büyük haksızlıktır. Onlar da, yerli emekçiler gibi, çalıştıkları süre içinde vergilerini, sigorta primlerini kesintisizce ödemişlerdir. İşsizlik durumunda geçerli olan haklardan onlar da yerli emekçiler gibi eşit olarak yararlanmalıdırlar.

İLO Sözleşmesi ve Helsinki Konferansı'nda da belirtilen bu gereklilik, DISK'in yurt dışındaki işçilerimizin yararına en acil istemlerinden biridir.

«YASA - DIŞI» GÖÇMEN İŞÇİLER

Bu konuda DISK'in Stuttgart Konferansı'na sunduğu rapor aynen şöyle :

«Batı Avrupa ülkelerinin patronları ve yetkilileri yıl-

larca, göçmen işçilerin yasal ve «yasa-dışı» yollardan kitlesel göçünü desteklediler.

«Fransız Başbakanı Georges Pompidu 1973'de, yabancı işçi göçünün, «işgücü pazarında bir rahatlık yarattığını ve toplumsal baskıya karşı bir süpap olduğunu» söylüyordu.

«Birkaç yıl sonra, zamanın Çalışma Bakanı M. Jannen, «yasa-dışı» işçi göçünün gerekli olduğu görüşünü ileri sürüyordu.»

«1969'da Fransa'ya giren yabancı işçi toplamının %80'i Ulusal İşçi Göçü Bürosu dışındaki kanallardan geçti.

«Bazılarının «vahşi göç» diye nitelendirdiği, bu «bırakın yapsınlar» politikasının kuşkusuz belli amaçları vardı.»

«Batı Avrupa ülkelerindeki «izinsiz» işçilerin sayısına bakınca, bu «bırakın yapsınlar» politikasının örgütlü bir olay olduğunu ileri sürmekle yanılmış olmayız. Avrupa Ekonomik Topluluğu'na göre, Batı Avrupa'daki göçmen işçilerin % 10-12'si izinsiz olarak çalıştırılıyor.

«Bu işçiler, göçmen işçiler yedek ordusu içinde ayrı bir yedek işgücü ordusu meydana getiriyorlar.

«İçinde bulunduklar çalışma, konut ve sağlık koşulları tam bir skandal. Orta ve küçük işletmelerde aşırı sömürüyü yaşıyorlar. Orta ve küçük işletmelerin ayakta durmasına katkıda bulunan bu «bırakın yapsınlar» politikası, büyük sermayenin pek işine gelmiyor. Sorunun bu yönü ve bunalımın derinleşmesiyle büyük bir hızla artan işsizlik, yakın geçmişte alınan «geri gönderme» önlemlerinin kaynağı olmalı. «Geri gönderme» ilkönce «yasa dışı» işçileri etkiliyor. Oysa onlar, ne bunalımdan, ne de işsizlikten sorumlu.»

«Eğer «yasa-dışı» bir işçi göçü varsa, bu, gerici, hükümetlerin ayrımcı ve anti-sosyal siyasetleri yüzündendir. Sorumluları onlardır. Yıllarca yabancı işçilerin, ilgili yet-

kili kanalları dışında kitle halinde gelişlerine onlar izin vermiştir.

«Ve bundan yararlanan, azami kâr amacıyla, onları kâğıtsız çalıştırmaya devam eden patronlar olmuştur.»

«Bu hükümetler, «kaçak» işçiler konusunda uzun süre hemen hemen sessiz kalmışlardır. Bugün acil bir sorun olarak görüyorlarsa; tekelci devlet kapitalizminin doğal ilişkileri onları, durmadan büyüyen işsizlikle karşı karşıya getirdiği içindir.

«Göç durumları nedeniyle, «yasa-dışı» işçileri kendi ülkelerine geri göndermek daha kolaydır. Bu amaçla çeşitli ülkelerde «kaçak» işçi avları düzenleniyor, en ikiyeüzlü yöntemler kullanılıyor.

«Öte yandan hükümetler ve işverenler, ırkçı kampanyayı beslemek için bu sorunu daha çok işliyorlar. Türkler, Araplar ve diğer yabancı işçilerin ülkelerini istila ettiğinden söz ediyorlar. «Yasa-dışı» göçü engelleyemediklerini, çünkü «bu yabancıların», «yerli işçilerin ekmeğini yemek için», her zaman sınırları aşmanın yolunu bulduklarını ileri sürüyorlar. Böylece bir yandan da, bunalım ve işsizliğin gerçek nedenlerini saklayabildiklerini sanıyorlar.»

«Eğer «kaçak» işçiler varsa; işverenler yasa-dışı yollara başvurdıkları, onların hükümetleri de buna göz yumduğu için vardır.»

«Yasa-dışı» işçi göçüne karşıyız. Çünkü kâğıtsız işçiler, köleliğe denk bir aşırı sömürüye maruz bırakılıyorlar. Tüm haklardan yoksunlar.»

«Bu haksız durumu ortadan kaldırma yolunda alınacak ilk önlem, «kaçak» işçi çalıştıran işverenlerin cezalandırılması olmalıdır.»

«Göçmen işçiler konusundaki yeni İLO Uluslararası Sözleşme metni devletleri, sadece yasa-dışı işçi göçünü düzenleyenleri değil, işverenleri de cezalandırmaya çağırıyor. Hapse kadar varan cezaları öngörüyor.»

«Kaçak» yabancı işçilerin sınırdışı edilmesi korkunç bir ayrımcılık ve haksızlıktan başka bir şey değildir.»

«Biz, hak eşitliğinin fiilen uygulanmasından yanayız. O halde tüm «kaçak» göçmen işçilerin kâğıtlarının yapılmasını, normal işçi statüsüne geçirilmesini talep etmeliyiz. İşverenler yüzünden «kaçak» kaldılar. Ama çalıştılar, veya çalışıyorlar. Zenginlerin yaratılmasına katıldılar. O halde tüm haklardan onlar da yararlanmalıdırlar.

«Batı Avrupa'nın sendikal örgütlerine, bu sorunun temelini göstermek, yasa-dışı işçi göçünün gerçek nedenlerini anlatmak ve yerli işçilerle yabancı işçilerin birliğini sağlamak konusunda büyük görevler düşüyor.

«Unutulmamalı ki, yabancı işçi alımı durdurulduğu halde, Fransız Peugeot'da olduğu gibi, bazı büyük şirketler göçmen işçi getirmeye devam ediyorlar.»

GÖÇMEN İŞÇİLERİN SOSYAL GÜVENLİK SORUNLARI

26 Mart 1970 tarihli, Fransız patronlarının **L'Usine Nouvelle** adlı yayın organında şu cümlelere rastlıyoruz:

«Yabancı işçi alımı, işçi gönderen ülkelerde sağlanan yetiştirme ve eğitim masraflarının kazanç hanemize yazılması ve ülkemiz masraflarının daha iyi dengelenmesi ölçüsünde yararlıdır. Genç olan göçmen işçilerden kesilen ödenekler çoğunlukla, onlara verilen ödentilerden daha fazla oluyor.»

Bu görüş sadece Fransız patronlarına özgü değildir. Batı Avrupa patronlarının genel görüşüdür. Sermaye yanlısı hükümetler de, bu görüşü uygulamaya koyan görevini üstlenmişlerdir.

Sosyal güvenlik sorunları hakkında DISK'in, Stuttgart Konferansına sunduğu raporun bazı bölümleri şöyledir:

«Göçmen işçiler, çalıştıkları ülkelerde, Sosyal Sigortaya kayıtlı olma ve primler açısından, yerli işçilerle aynı yü-

kümlülükleri paylaşımlarına rağmen, fiili ve yasal ayrımlara uğramaktadırlar.»

«Bunlar, göçmen işçilerin yaşadığı aşırı sömürünün, toplumsal haklar konusundaki uzantılarıdır.»

«Birçok ülkede bir yandan yabancı işçilerin ailelerini getirmelerine karşı engeller çıkartılırken, öte yandan ülkelerinde bıraktıkları çocuklarının hakları yeniyor. Çocuk yardımları ülkeden ülkeye değişiyor.

«Durumu düzeltmek bir yana, Federal Almanya Hükümeti, çocukları kendi ülkelerinde oturan göçmen işçilerin aile yardımlarını geçen yıl azaltarak eşitsizliği daha da artırdı.»

«Diğer Sosyal Güvenlik konularında ve sosyal haklarda da göçmen işçiler adaletsizliğe uğruyorlar.»

«Süre sınırlamaları ve ülke ayrımı yapılması, ayrımları besleyen iki gerekçeyi meydana getiriyor.»

«Örneğin Fransa'da Fransız topraklarını terkeden sigortalılara sağlık ve aile yardımları ödenmiyor. İş kazasına uğrayanlar, emekli olanlar da, Fransa'dan ayrıldıkları takdirde haklarından yararlanamıyorlar.»

«İhtiyarlık sigortası konusunda değişik mevzuatlara bağlı değişik hesaplamalar yüzünden genel bir eşitsizlik söz konusudur. Bazı ülkelerde, ek ihtiyarlık sigortaları, yabancı işçileri açıkça kapsamalarına almıyorlar, işçi alan ve işçi gönderen ülkelerin ilgili kuruluşları arasında, hakların transferi, eğer hiç öngörülmemişse, çoğunlukla kötü örgütlenmiş bulunuyor.»

«Göçmen işçiler için gerçek bir eşitlik, ülke ve ailenin oturduğu yer farkı. gözetilmeksizin, sosyal haklar alanında varolan tüm ayrımların ortadan kaldırılmasını içerir, iş kazasına uğramış, iş hastalığı geçirmiş, sakat kalmış, emekli olmuş göçmen işçilere veya onların yerine hak sahibi olan yakınlarına, ülkelerine döndüklerinde aile yardımları ve tüm sosyal ödentileri verilmelidir.»

«Kendi ülkelerine dönen ve emekli olan göçmen işçiler ihtiyarlık sigortası haklarından son derece sınırlı olarak yararlanabiliyorlar. Bu haksızlık genellikle, işçi alan ülkelerde varolan farklı ihtiyarlık sigortası mevzuatına dayanıyor. Fransa'da emeklilik yaşı, erkekler için 65, kadınlar için 60. Federal Almanya'da erkekler için 63, kadınlar için 60. Türkiye'de Sosyal Sigorta Yasası, emeklilik maaşına hak kazanmak için 4 yol öngörüyor:

«1 — Kadın ise 50, erkek ise 55 yaşını doldurmuş ve sigortalılık süresince S.S.K.'ya 5000 günlük prim ödemiş olmak veya,

2 — Yaş sınırı olmaksızın, 25 yıldanberi sigortalı ve en az 5000 günlük prim ödemiş olmak veya,

3 — Kadın ise 50, erkek ise 55 yaşını doldurması, sigortalılık süresinin en az 15 yıl olması ve her yıl için, ortalama olarak en az 120 günlük prim ödemiş olması veya,

4 — Erken yaşlanma koşullarına göre,

«Türkiye'de 15, Federal Almanya'da 10 yıl çalışıp 50 yaşına varan bir Türk işçisi, Türk S.S.K.'sına göre emeklilik hakkını elde ediyor. S.S.K.'nın bağlayacağı maaş, tabii Türkiye'deki 15 yıllık çalışma süresi üstünden hesaplanacaktır. Federal Alman Sigortasından hakkını ancak 13 yıl sonra, yani orada emeklilik yaşı olan 63 yaşına geldiğinde alabilecektir.»

«İşte böylece, Türk işçilerinin milyonlarca liralık hakkı, Federal Alman Sosyal Sigortası kasasına kalıyor.»

«Bazı durumlarda, Türkiye'ye kesin dönüş yapan işçiye, Federal Almanya'da kesilen primlerinin geri verilmesi öngörülmüyor. Ancak bu konuda da kısıtlamalar ve güçlüklerin varlığı meydanda.»

«Bu ayırım ve haksızlıklara son vermek için, işçi alan ve işçi gönderen ülkelerin Sosyal Sigortaları, birbirlerini tamamlayıcı biçimde çalışmalıdır. Hakların transferi daha geniş olarak gerçekleştirilmelidir.»

«Uluslararası sözleşme ile ilgili raporumuzda belirttiğimiz gibi, işsizlik yardımları konusunda, söz konusu sözleşmenin 8. maddesinin uygulanması günümüzün acil isteimidir.»

«Çünkü göçmen işçiler işsizlik sigortasından tam anlamıyla yararlanamamakta, Batı Avrupa hükümet ve işverenleri bu durumdan, göçmen işçileri geri göndermek yolunda yararlanmayı, kemerleri sıkma siyasetinin bir parçası olarak görmektedirler.

«Diğer önemli bir gözlem ise, Avrupa Ekonomik Topluluğu ülkelerinden gelen işçilerle, öteki göçmen işçiler arasına sokulan ayırımdır. Her türlü bölücülük yaratılarak, yerli ve yabancı işçilerin, hak eşitliği için birlikte verdikleri mücadele kösteklenmek istenmektedir.»

«Sosyal güvenlik ve sosyal haklar sorunları genellikle, işçi alan işçi gönderen ülke hükümetleri arasında yapılan anlaşmalarla düzenleniyor. Bu anlaşmaların yeniden gözden geçirilmesi bugün acil bir zorunluluk haline gelmiştir.

«Sosyal Güvenlik anlaşmaları yeniden ele alınmalı, hak eşitliğini gerçekten ve fiilen sağlayıcı yönde değiştirmelidir.»

«Sosyal Güvenlik anlaşmalarının yeniden düzenlenmesinde, işçi alan ve işçi gönderen ülkelerin sendikal örgütleri söz sahibi olmalıdırlar.»

SORUNLARIN ÇÖZÜMÜ: HAK EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASI

Göçmen işçilere karşı güdülen ayrımcılık nedeniyle ortaya çıkan sorunların tek çözüm yolu, yerli ve yabancı emekçilerin hak eşitliğinin her ülkede sözde değil, uygulamada sağlanmasıdır. Bu doğrultuda iki önemli dayanak noktası var:

1 — Göçmen işçilerle ilgili ILO Uluslararası Sözleşmesi,

2 — Helsinki Konferansı'nda, işgücü göçüyle ilgili olarak onaylanan maddeler.

Yerli ve yabancı emekçilerin hak eşitliğini sağlama yolunda ileri sürülebilecek somut istemlere, bu sözleşme ve maddelerin tümüyle hayata getirilmesi istemi birlikte savunulmalıdır.

Hak eşitliği doğrultusunda önemli acil istemlerimizden biri de, işgücü ve sosyal güvenlik anlaşmalarının yeniden ele alınmasıdır. Ancak anlaşmalarla yapılacak değişikliklerde, işçi alan ve işçi gönderen ülkelerin sendikal örgütleri söz ve karar sahibi olmalıdırlar.

Hak eşitliğinin yolu, işçi alan ve işçi gönderen ülke sendikalarının daha sıkı bir işbirliğine dayanan, daha güçlü bir birlik, dayanışma ve ortak mücadeleden geçmektedir.

3 ÜNCÜ GÖÇMEN EMEKÇİLER KONFERANSI

20-22 Mayıs 1976 tarihleri arasında, Federal Almanya'nın Stuttgart şehrinde, Avrupa ve Kuzey Afrika göçmen işçi alan ve gönderen ülke sendikalarının 3 üncü Uluslararası Konferansı toplandı.

Stuttgart Konferansı'na Türkiye adına Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ve ayrıca Türk-İş katıldılar.

Türk-İş'i 3 delege; DİSK'i Genel Sekreter Mehmet KARACA, Merkez Yürütme Kurulu üyesi Kemal NEBİOĞLU, Tekstil üyesi ve CHP Milletvekili Sabri TİĞLİ, DİSK Eğitim Dairesi Müdürü Nejat FİRUZ ve Maden-İş Eğitim Uzmanı Ali Eşref TURAN'dan oluşan 5 kişilik bir heyet temsil etti.

DİSK heyeti, Konferansın 5 ayrı gündem maddesinde de 5 ayrıntılı rapor sundu. Göçmen emekçilerin uğradığı haksızlık ve eşitsizliklerin nedenlerini ortaya koydu. Yerli

ve yabancı emekçilerin hak eşitliği için önerilerde bulundu.

DİSK'in üstünde durduğu birçok nokta ve öneriler, Konferans sonuçları arasında ortak görüşler olarak kabul edildi.

DİSK STUTTGART KONFERANSINDA NELER ÖNERDİ?

Konferans gündeminin 2 inci maddesinde yer alan «göçmen işçilerle ilgili uluslararası sözleşmeler» konusunda DİSK temsilcileri, Uluslararası Çalışma Örgütü İLO Sözleşmesinin özellikle 8 inci maddesi üstünde durdular.

DİSK Raporunda şöyle yazıyor : «DİSK, bu uluslararası yeni sözleşmeyi, hak eşitliğine doğru ileri bir adım olarak görüyor. Bu sözleşme, yerli ve yabancı emekçilerin gerçekten hak eşitliği için verilen mücadelede, olumlu ve önemli bir dayanak noktası olmalıdır.»

DİSK Heyeti İLO Sözleşmesini uygulamayan Federal Almanya, Fransa, Belçika, Hollanda, İngiltere, İsviçre gibi çok sayıda yabancı işçi çalışıran ülkelerin siyasal iktidarlarını, sözleşmeyi onaylamaya zorlamak için sendikaların güç ve eylem birliğini önerdi.

«Göçmen işçiler ve çeşitli ülkelerde iş durumu» konusunda DİSK heyeti, kapitalist sistemin bunalımına bağlı olarak hem işçi gönderen, hem de işçi alan ülkelerdeki işsizliğin nedenlerini ortaya koydu. İşsizlik durumunda göçmen işçilerin de, yerli işçilere sağlanan hak ve olanaklardan eşit olarak yararlanması gerektiğini vurguladı. İşsiz bırakılmanın, göçmen işçileri geri göndermek için hiç bir biçimde neden olmamasını istedi.

«Yasa-dışı çalıştırılan göçmen işçiler» konusunda DİSK delegeleri, turist işçilerin normal işçi durumuna getirilmesini ve İLO Sözleşmesinin belirttiği gibi yasa-dışı göçmen işçi çalıştıran işverenlerin cezalandırılmasını istedik.

DISK heyeti, «göçmen işçilerin sosyal güvenlik sorunları»nda her düzeyde hak eşitliğinin sağlanması gerektiğini belirtti. Özellikle yurt dışındaki Türk işçilerinin emeklilik sorunu üstünde durdu. Emeklilik sorununun işçilerimizin bir kuruşu bile kaybolmaksızın, çözümlenmesi gerektiğine işaret etti. İşgücü ve sosyal güvenlik anlaşmalarının yeniden ele alınması ve yeniden düzenlenirken, işçi alan ve işçi gönderen ülkelerin sendikal örgütlerinin de söz sahibi olmasını önerdi.

DISK delegeleri, «kesin dönüş yapanların sorunları»nın çözümlenmesi, işçi tasarruflarının tekелci şirketlere kaptırılmaması amacıyla, uzun süreli bir sosyal planın hazırlanması gerektiğini belirttiler.

DISK temsilcileri, konferansa katılan örgütleri Türkiye'deki bazı faşist parti ve örgütlere bağlı grupların, Türk işçilerinin çalıştıkları Avrupa ülkelerindeki faşist baskı ve saldırıları hakkında bilgilendirdi. Tüm sendikal örgütleri bunlara karşı uyanık olmaya ve etkin bir mücadeleyle zarsız hale getirmeye çağırdı.

DISK'in önerilerinin birçoğu, Alman Sendikalar Birliği DGB Yürütme Kurulu üyesi Karl Schwab'ın, konferansa katılan örgütlerin ortak görüşleri olarak sunduğu sonuçlar içinde yer aldı.

Konferansta, göçmen işçilere yapılan faşist baskılara karşı bir karar da kabul edildi.

DEMOKRATİK ALMANYA-CEZAYİR İŞGÜCÜ ANLAŞMASI ÜSTÜNE

DISK'in Stuttgart Konferansı'na sunduğu birinci raporun bir bölümünde şöyle yazıyor:

«İşgücü göçü sorununun özü hakkında (Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'da kabul edilen) Bildirge metni şöyle diyor: «Yabancı işçi siyaseti, işçi gönderen ve işçi alan

Ülkelerin toplumsal ve ekonomik gereksinimleri (ihtiyaçları) temeline dayanmalı ve kısa ve uzun sürede toplumsal ve ekonomik tüm sonuçları dikkate alınmalıdır.»

«Yerli ve yabancı emekçiler arasında varolan tüm ayırım ve eşitsizliklerin kaynağında ite böyle bir siyasetin uygulanmaması yatmaktadır. **11 Nisan 1974'de Cezayir ve Demokratik Almanya arasında imzalanan işgücü anlaşması tek istisna olarak belirtilmeye ve örnek alınmaya değer.»**

Kapitalist ülkelerin bunalım batağında iyice bunaldığı bir sırada imzalanan Demokratik Almanya-Cezayir işgücü anlaşması gerçekten örnek bir çalışma.

Şöyle ki:

— Anlaşma, Cezayir ve D. Almanya'nın karşılıklı çıkarlarına en iyi biçimde cevap veriyor. İşsizliğin i'sinin bulunmadığı D. Almanya, işgücü sıkıntısına çözüm buluyor. Ulusal ve demokratik bir devrim süreci içinde olan Cezayir ileri teknik bilgi ile donatılmış kalifiye elemanlar kazanacak.

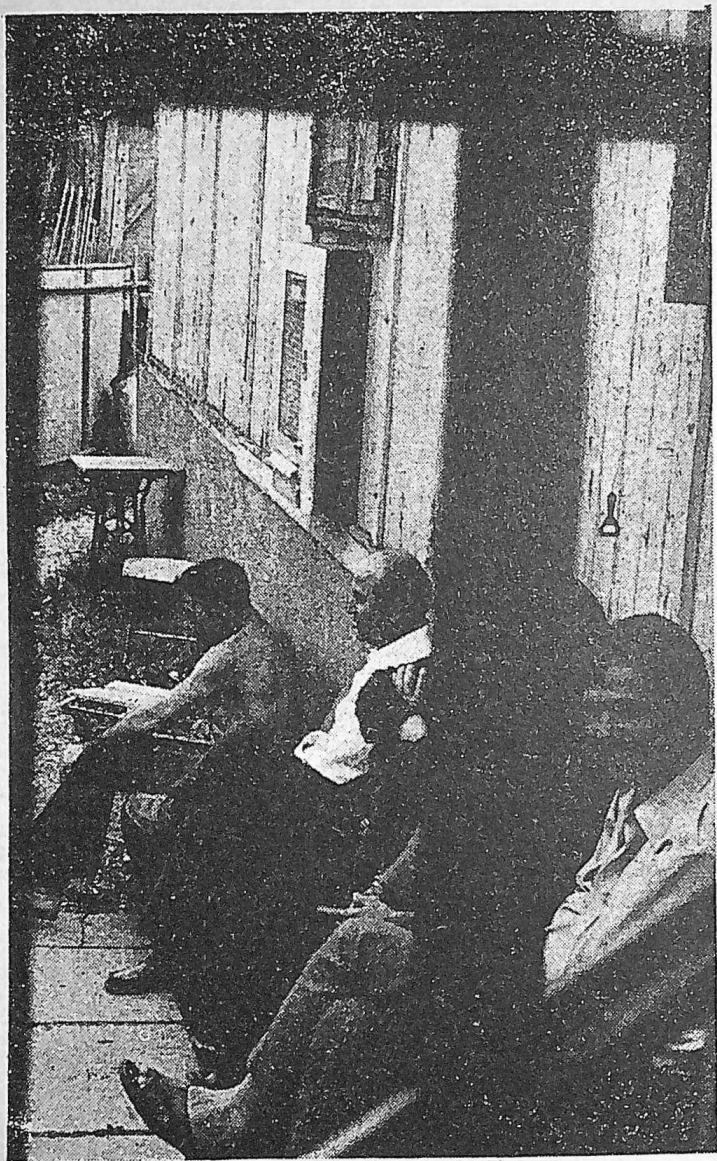
— Her şeyden önce, Cezayir'li emekçiler D. Almanya emekçileriyle gerçekten eşit haklara sahip.

D. Almanya - Cezayir anlaşması tam anlamıyla uygulanıyor. Kapitalist lke iktidarlarının yaptığı gibi, kâğıt üstünde kalmıyor.

30 yaşındaki Cezayir'li işçi Ahmed Bensalah, valizini hazırlarken şunları söylüyordu:

« 8 gün süren bu seminerde, yapılan anlama üstüne tüm bilgiler verildi bize. Haklarımızın ne olduğunu ğrendik. Bizi D. Almanya'daki çalışma ve yaşama koşulları hakkında bilgilendirdiler. Biraz da Almanca dersi gördük. Ben bir imento fabrikasında çalışacağım. İlk 6 ay ücretli olarak Almanca ve meslek eğitimi kurslarına katılacağız.»

Cezayir'li işçi, Demokratik Almanya'ya ayak basar basmaz dayalı dşeli bir konuta yerletiriliyor. Eit ie eşit ücret alıyor. Ayırımcılık yok. Sosyal halklardan, ocuk ve

aile yardımlarından aynı şekilde yararlanıyor. Sağlık masrafları tümüyle devlet tarafından karşılanıyor. Sendikalar eğitim görüyor. D. Almanya'da kaldığı 4 yıl boyunca meslek eğitimi aralıksız sürüyor. 4 yıl sonunda Cezayir'e ihtisaslı bir eleman olarak dönüyor.

3 üncü Göçmen Emekçiler Konferansında (Stuttgart) DİSK'in «zorunlu rotasyon» önerisi yaptığını iddia eden bazı çevreler, ipe sapa gelmez iftira zincirini şöyle kuruyorlar:

- DİSK, D. Almanya - Cezayir anlaşmasını örnek gösterdi.
- D. Almanya - Cezayir anlaşmasında «zorunlu rotasyon» var.
- DİSK, Türkiye'nin varolan işgücü ve sosyal güvenlik anlaşmalarının gözden geçirilmesini öneriyor.
- O halde DİSK, «zorunlu rotasyon»un getirilmesini istiyor.

İşte iftira kampanyasını kurmak için uydurulan, ilköğretim çocuklarını bile güldürebilecek saçma mantık bu.

Evet DİSK D. Almanya-Cezayir anlaşmasını örnek gösteriyor. DİSK bunu yapan tek örgüt değildir. Stuttgart Konferansına katılan Cezayir Emekçileri Genel Birliği UGTA, Fransız Genel-İş Konfederasyonu CGT, Portekiz Sendikalar Merkezi ENTERSENDİKAL ve daha çok sayıda sendikalar örgüt bu anlaşmayı örnek olarak göstermektedirler.

16-19 Eylül 1975'de pek çok ülkeden gelen işçi örgütlerinin katıldığı «Yabancı işçilere uygulanan ayrımcılığa karşı Konferans'ta da, D. Almanya - Cezayir anlaşması en iyi ve örnek anlaşma olarak kabul edildi.

D. Almanya - Cezayir anlaşması, ilgili ülkelerin karşılıklı çıkarları ve hak eşitliği ilkelerine uyduğu için örnektir.

İşçi alan ve işçi gönderen tüm ülkelerin aynı anlaşmayı, her maddesiyle alıp uygulamaları gerektiğini ileri sürmek yanlıştır. Çünkü her ülkede özellikler ve değişik koşullar söz konusudur. Bir işgücü anlaşması bu özellik ve koşullara göre değişiklikler gösterir. Önemli olan, anlaşma-

nın ülkelerin karşılıklı çıkarları ve hak eşitliği ilkelerine dayanıp dayanmadığıdır.

Örneğin bugün, «zorunlu rotasyon» sistemi yukardaki iki ülkeye uygun olarak, Demokratik Almanya ve Cezayir için geçerlidir. Fakat bize göre, Türkiye ve Federal Almanya veya Fransa arasında uygulandığında tam tersi sonuçlar doğurur.

İşçilerin çıkarlarıyla işverenlerin çıkarlarını aynı kaba koyan sarı sendikacılar ve onların kiralık yazar çizelerinin niyeti çok açık: hem DİSK'i karalamak, hem de D. Almanya-Cezayir anlaşmasının ilerici niteliğini hasıraltı etmek.

Çünkü ilerici ve sosyalist güçlerin başarıları onları hep köşeye kısıtıyor.

Çünkü, D. Almanya-Cezayir anlaşması, gerçek toplumsal ilerleme hedefi doğrultusunda emekçilerin yeni bir adımdır. Uluslararası işçi sınıfı birliğinin başarıyla hayata geçirilmiş bir örneğidir.

Böylesi örnekler, kapitalist Batı Avrupa'nın ağır dışı çarkları arasına itilerek, acımasızca sömürülen diğer göçmen işçi kitlelerini de uyandırıyor.

Göçmen işçilerle, yerli işçilerin her ülkede sınıf birliği, gelişip güçlendikçe hem hak eşitliği için verilen mücadeleye yükseliyor, hem de sömürsüz bir dünya kavgası yol alıyor.

SONUÇ: HAK EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASI İÇİN, YERLİ VE YABANCI İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

1976 yılı başında, sadece Batı Avrupa'da çalışıp yaşayan yabancı (göçmen) nüfus 11 milyonu geçiyordu.

9 Avrupa ülkesinde (Federal Almanya, Fransa, İsviçre, Belçika, İsveç, İngiltere, Avusturya, Hollanda, Lüksemburg)

alışan gmen işçi sayısı, 1962'de 3 milyon 649 bin'di (işçi aileleri hariç). Bu sayı 1974'de 7 milyon 800 bin'i bulmuştu.

1962 - 1974 dönemi içinde en hızlı ve yoğun işçi göçü Türkiye'den oldu. 9 Avrupa ülkesinde alışan Türk işçilerinin sayısı tam 45 katına ıktı.

Avrupa'daki gmen emekçilerin yüzde 52'sini Akdeniz ülkelerinden gelenler oluşturuyor (1974).

Çok sayıda değişik ülkelerden gelen, çeşitli değişik özellik ve geleneklere sahip olan gmen işçilerin ortak nitelikleri nedir? Hangi ülkeden olursa olsun, tüm gmen işçilerin en önemli odak noktası: aynı kapitalist sömürü al-tında olmaktadır.

Cezayir'lisi, Tunus'usu, Portekiz'lisi, Ispanyol'u, İtalyan'ı, Yugoslav'ı, Trk aynı büyük patronlar tarafından sömürülüyorlar.

Tekelci dev şirketlerin patronları, yordakıları, sarı sendikaları, satılmış tercümanları aracılığıyla değişik milliyetten gmen işçiler arasına sürekli nifak sokmaya çalışırlar. Özellikle dil bilmezliklerinden yararlanarak, onları birbirlerine kırdırmaya çabalarlar. Patronların bu taktiklerinin amacı açıktır: gmen emekçilerin birlik olmasını engellemek, esas sömürücü sınıfın kendileri olduğunu gözden kaçırmak.

Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi, gmen işçilerin tümü kardeştir. Onların tümünü aynı biçimde sömüren, ve bu sömürünün farkedilmemesi için onları birbirine düşür-meye çalışan hep aynı kapitalist sınıftır (patronlardır).

Tüm gmen işçilerin çıkarları aynıdır.

Sadece gmen işçilerin mi?

Hayır. Yerli, yabancı, tüm işçilerin çıkarları birdir. Amaçları birdir.

Yerli olsun, yabancı olsun, hangi ülkeden gelmiş olursa olsun tümü daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için didinir dururlar. Sömürüyü azaltmak isterler. İnsanca bir

yaşama kavuşmak, yarınlarını güvence altına almak için mücadele ederler. Tümü de sömürsüz bir dünya özlemi içindedirler.

İşte bu nedenle yerli ve yabancı emekçiler birlikte örgütlenip ortak mücadele vermek zorundadırlar. Göçmen işçiler, çalıştıkları ülkedeki işçi sınıfının bölünmez bir parçasıdır.

Patronların korkulu rüyası: İşçi sınıfının birliğidir.

Onun için, bu birliği engellemek amacıyla patronlar önce yerli işçilerle göçmen işçileri birbirine düşürmek isterler. Bunun yanında da, çeşitli ülkelerden gelmiş olan göçmen işçileri bölmeye çalışırlar.

Göçmen işçi çalıştıran ülkelerdeki kapitalistlerin ve onların temsilcisi siyasal iktidarların güttükleri siyaset budur.

Yıllardır sürdürülen ayrımcılığın, eşitsizliğin, haksızlığın amacı bellidir: göçmen işçiler üstündeki sömürüyü arttırıp kâra kâr katmak ve işçi sınıfının birliğini önlemek.

Yurt dışındaki tüm Türk işçilerinin, en önemli istemi (talebi): yerli, yabancı ayırımının ortadan kaldırılması ve hak eşitliğinin sağlanmasıdır.

Hak eşitliğinin elde edilmesi, ayrımcılığın, eşitsizliğin, haksızlığın ortadan kalkması için tek yol vardır: sendikalar da örgütlenmek. Yerli ve yabancı emekçilerin her düzeyde örgütlü birliğini pekiştirmek. Giderek sınıf mücadelesinde güçler dengesini işçi sınıfından yana çevirmek.

Yurt dışındaki sınıf kardeşlerimiz bu doğrultuda hızla bilinçlenmekte ve bulundukları ülkelerdeki sendikal mücadelede etkinlik kazanmaktadırlar. Türk işçileri hem kendi isteklerini savunmakta, hem de işçi sınıfının genel mücadelesi içinde gittikçe daha yığinsal bir biçimde yer almaktadırlar.

Yurt dışındaki kardeşlerimizin mücadelesini destekleyen DİSK, iki alanda eylemini yoğunlaştırıyor:

1 — Bulundukları ÷lkelerde işçilerimizin örgütlendiğı sendikalarla ilişkileri geliştirmek, ortak düşünce ve davranışı sağlamak ve güçlendirmek.

2 — Türkiye'deki iktidara, yurt dışındaki işçilerimizin hakları için baskı yapmak.

İşçi sınıfımızın tek demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü olarak DİSK bu yolda da kararlı ve sorumluluğunun bilincindedir.

TABLOLAR

Tablo : 1

BATI AVRUPA'DA (*) HANGİ ÜLKEDEN NE KADAR GÖÇMEN İŞÇİ VAR?

	1974	
İtalyan	1.140.000	% 15
Yugoslav	821.000	% 11
Türk	724.000	% 9
İspanyol	599.000	% 8
Portekiz	487.000	% 6
Cezayir	423.000	% 5
Yunanlı	282.000	% 3
Faslı	204.000	% 2,5
Finli	105.000	% 1
Tunuslu	91.000	% 1
Diğer (**)	2.294.000	% 37
TOPLAM	7.800.000	%1000

(Kaynak : Uluslararası Çalışma Örgütü İLO).

(*) F. Almanya, İsviçre, Fransa, Belçika, Hollanda, Avusturya, İsveç, İngiltere, Lüksemburg.

(**) İtalyanlar hariç Avrupa Ekonomik Topluluğu ülkeleri arasındaki iç göç ve İngiltere'ye eski sömürgelerinden gelenler.

Tablo : 2

YURT DIŞINDAKİ İŞÇİLERİMİZİN GÖNDERDİKLERİ DÖVİZ MİKTARI

Yıllar	Giden İşçi	Ardarda	Döviz miktarı TL.	Kişi başına TL.
1963	43.000	43.000		
1964	66.216	109.216	114.596.000,—	1040,06
1965	51.520	160.736	976.946.376,—	6077,82
1966	34.410	195.146	1.614.681.110,—	8274,00
1967	8.947	204.093	1.294.107.444,—	6340,74
1968	43.204	247.297	1.502.981.354,—	6077,54
1969	103.975	351.272	1.968.904.794,—	5605,04
1970	129.575	480.847	3.276.249.336,—	7949,06
1971	88.442	569.289	6.599.185.978,—	11591,86
1972	85.229	654.518	10.362.879.716,—	15832,74
1973	135.820	790.338	16.567.600.000,—	20862,76

(Kaynak : İİBK Yayınlarından No: 111, s. 62).

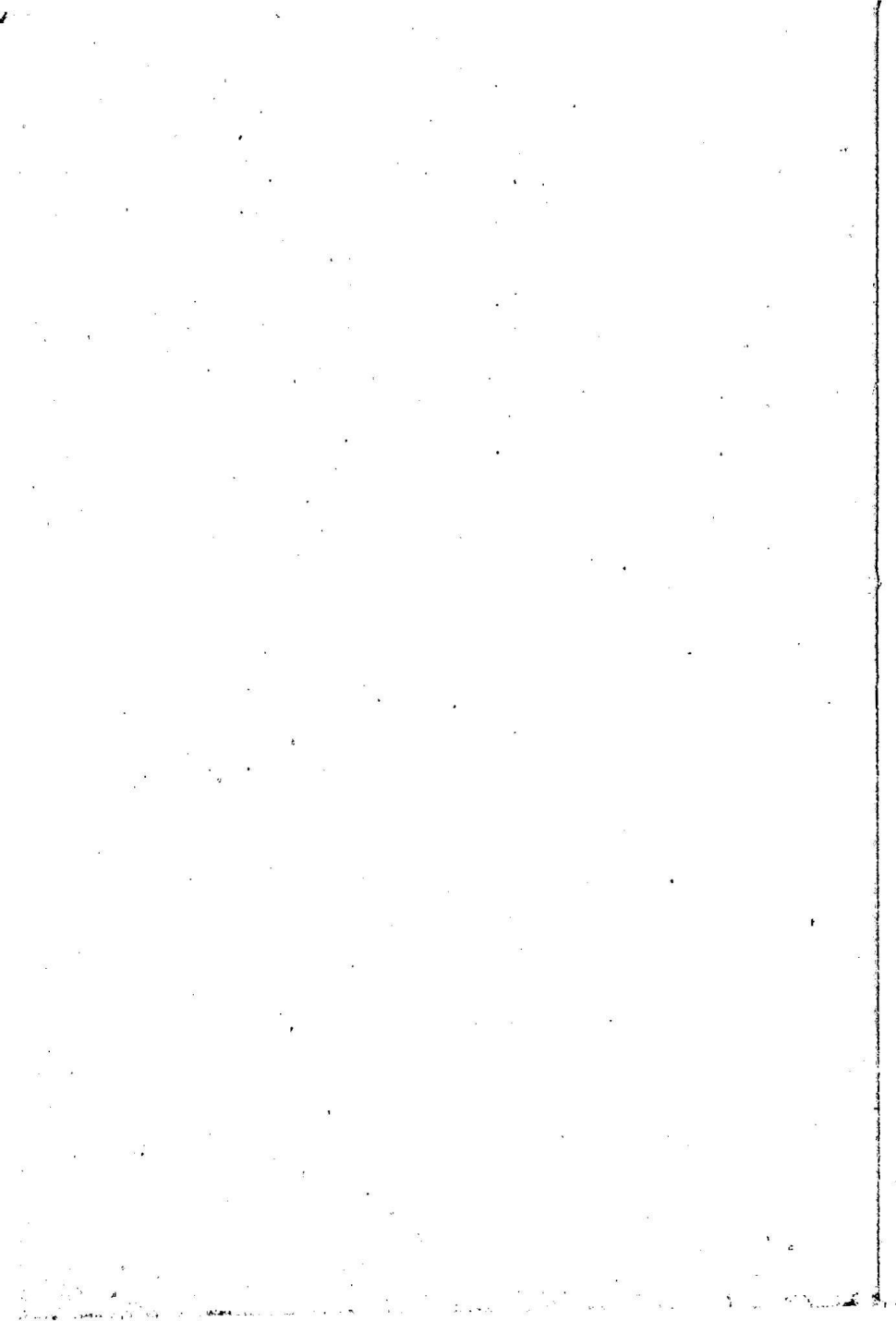
Tablo : 3

HANGİ ÜLKEDE NE KADAR TÜRK İŞÇİSİ VAR?

1961 - 1974 Toplamı

ÜLKELER	ERKEK	KADIN	TOPLAM	BÜTÜNE ORANI (%)
F. Almanya	510.500	138.651	649.151	% 80,0
Fransa	55.667	240	55.907	% 6,9
Avusturya	32.393	4.547	36.940	% 4,6
Hollanda	24.666	183	24.849	% 3,1
Belçika	15.817	32	15.849	% 1,9
İsviçre	6.360	970	7.330	% 0,9
Avustralya	4.881	805	5.686	% 0,7
İngiltere	2.019	144	2.163	% 0,3
Diğer	12.198	135	12.333	% 1,5
TOPLAM	664.501	145.707	810.208	% 99,9

(Kaynak: İş ve İşçi Bulma Kurumu).

İÇİNDEKİLER

DİSK'IN İŞGÜCÜ ÜSTÜNE GENEL GÖRÜŞLERİ VE İSTEMLERİ	3
GÖÇMEN İŞÇİLER VE İLO SÖZLEŞMESİ	6
HELSİNKİ KONFERANSI VE GÖÇMEN İŞÇİLER ..	8
İŞ VE İŞSİZLİK DURUMU	10
«YASA-DIŞI» GÖÇMEN İŞÇİLER	11
GÖÇMEN İŞÇİLERİN SOSYAL GÜVENLİK SORUNLARI	14
SORUNLARIN ÇÖZÜMÜ : HAK EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASI	17
3 ÜNCÜ GÖÇMEN EMEKÇİLER KONFERANSI	18
DİSK STUTTGART KONFERANSINDA NELER ÖNERDİ?	19
DEMOKRATİK ALMANYA - CEZAYİR İŞGÜCÜ ANLAŞMASI ÜSTÜNE	20
SONUÇ : HAK EŞİTLİĞİNİN SAĞLANMASI İÇİN, YERLİ VE YABANCI İŞÇİLERİN BİRLİĞİ	24

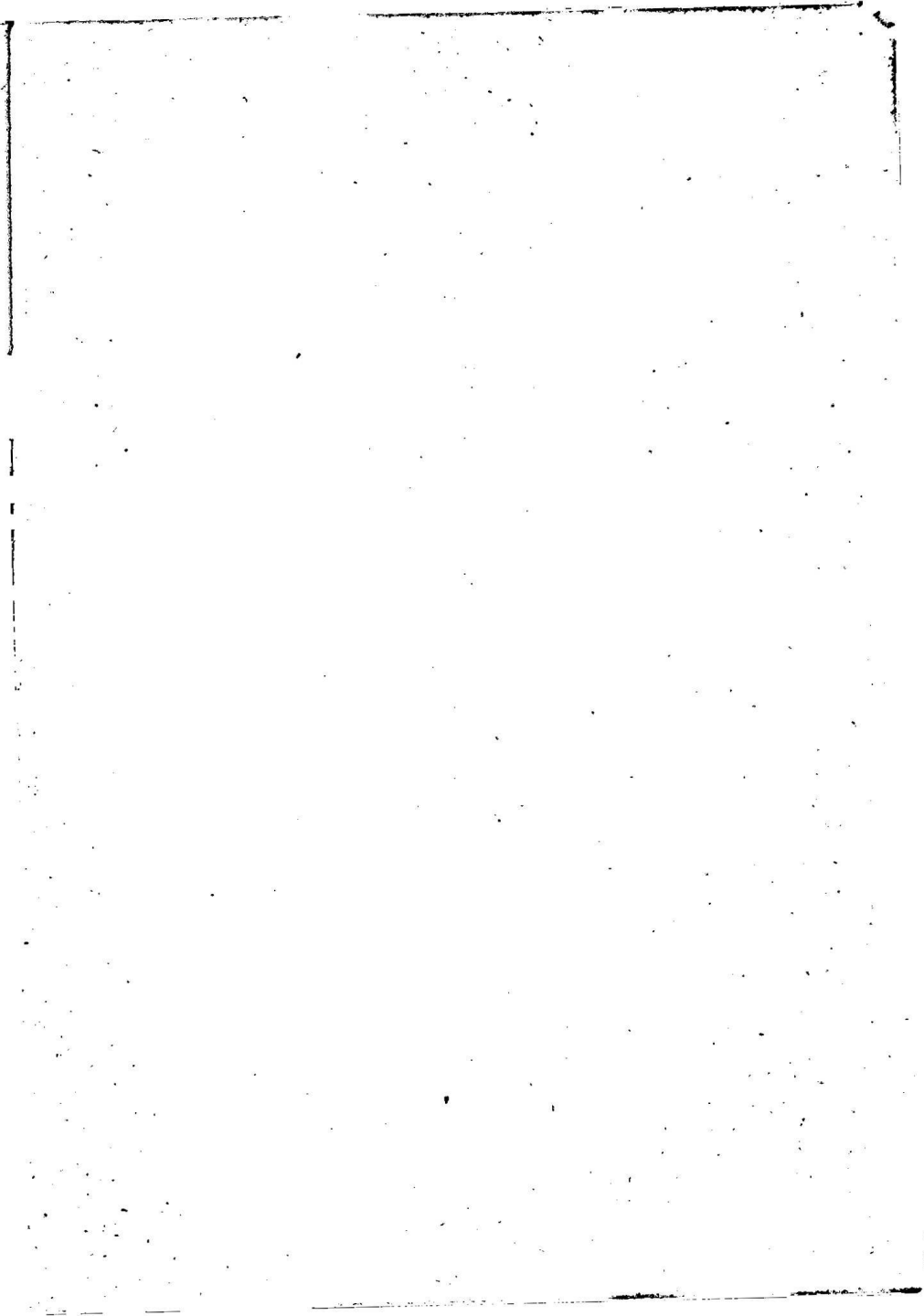
DİSK YAYINLARI

DÜZENLİ YAYINLAR

- ★ DİSK AJANSI (Her Salı ve Cuma günleri çıkar.)
- ★ DİSK AJANSI AYLIK ÖZETİ (Fransızca ve İngilizce)
- ★ DİSK DERGİSİ (DİSK'in aylık yayın organı.)
- ★ DİSK'İN SESİ (DİSK'in onbeş günlük yayın organı)

KİTAP VE BROŞÜRLER

- 1 — TÜRK-İŞ Çıkmazı, 1967 (Tükendi)
- 2 — DİSK Kuruluş Bildirisi, Anatüzüğü 1967 (Tükendi)
- 3 — İşçilerin Uyanışı, 1967 (Tükendi)
- 4 — II. Genel Kurul Çalışma Raporu, 1968 (Tükendi)
- 5 — Sıkıyönetim Anayasaya Aykırıdır, 1970 (Tükendi)
- 6 — DİSK'in 4. Mücadele Yılı, 1970 (Tükendi)
- 7 — TÜRK-İŞ'e Verilen Dörtlü Rapor, 1971 (Tükendi)
- 8 — Anayasa Mahkemesinin İptal Kararı, 1972 (Tükendi)
- 9 — IV. Genel Kurul Raporu, 1973 (Tükendi)
- 10 — Referandum, 1973 (Tükendi)
- 11 — Erdemir Grevinin İyüzü, 1974 (Tükendi)
- 12 — Genel Af, 1974 (Tükendi)
- 13 — Anatüzük, 1974 (Tükendi)
- 14 — Ortak Pazar ve Türkiye, 1974 (Tükendi)
- 15 — V. Dönem Çalışma Raporu, 1975 (Tükendi)
- 16 — V. Genel Kurul Belgeleri, 1975
- 17 — Anatüzük, 1975
- 18 — Ana ve Emekçi Olarak İşçi Kadının El Kitabı
- 19 — 1 Mayıs, 1976
- 20 — Anatüzük, 1976
- 21 — Göçmen İşçiler Sorunu, 1976

«Türkiye'nin sermaye yanlısı iktidarları, yurd dışına göçü hep işsizliğin kısmen azalması açısından değerlendirmişlerdir. Ancak işsizlik durmadan artmaya devam etmiştir.

Bu gerici iktidarların siyaseti ötedenberi, «eti senin, dövizi benim» anlayışına dayanmıştır. Yurd dışındaki kardeşlerimizi «döviz yumurtlayan tavuk» gibi gören bu çevreler, onların uğradıkları ayrımcılığı, haksızlığı ve eşitsizliği ortadan kaldırmak için kılını bile kıpırdatmamaktadır.

Hak eşitliğinin elde edilmesi, ayrımcılığın, eşitsizliğin, haksızlığın ortadan kalkması için tek yol vardır : Sendikalarda örgütlenmek. Yerli ve Yabancı emekçilerin her düzeyde örgütlü birliğini pekiştirmek. Giderek sınıf mücadelesinde güçler dengesini işçi sınıfından yana çevirmek.»